N°. 24. A°. 1834.

DINGSDAG, DEN 25sten MAART.

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

PARAMARIBO, den 24 Maart 1834.

Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal voortaan des Maandags en Donderdags, *in plaatsen van* Negen tot Elf uren, van Tien tot Twaalf uren ten Gouvernements-huize PUBLIEKE AUDIENTIE zullende verleenen;

Zoo heeft de ondergeteekende de Eer, zulks ter kennisse van het algemeen te brengen.

De 1ste Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

Gouvernements Secretarij.

POSTKANTOOR.

De ondergeteekende brengt ter kennisse van het Publiek, dat Z. M. Transportschip *DORDRECHT*, gekommandeerd door den Kapt. Luit. ter Zee F. JONKER, de reis naar *Curaçao* zal aannemen op Donderdag den 27sten Maart, en dat de voor gemelden Bodem bestemde Brievenzak, zal worden gesloten op Woensdag te voren, des voormiddags ten *een* ure.

Paramaribo, 24 *Maart* 1834.

De Tweede Commies ter Gouvernements Secretarij, belast met de waarneming der Posterij,
A. P. TIRION.

NIEUWSTIJDINGEN.

EXTRACTEN uit Nederlandsche Dagbladen, tot en met 28 Januarij.

Uit Amsterdam, dd. 8 Januarij meldt men: Gisteren hebben de vaderlandsche letteren wederom een groot verlies geleden door het afsterven van wijlen den WelEdelen Hooggeleerden Heer ADAM SIMONS, in leven Hoogleeraar der vaderlandsche Geschied- en Letterkunde aan de Hoogeschool te Utrecht. Hij overleed zeer plotseling ten huize van zijnen zoon in onze stad. De roem, dien zich de ontslapene als Dichter en als Geleerde heeft verworven, maken het onnoodig dat wij desaangaande in het breede gewagen. Allen, die 's mans uitmuntende hoedanigheden, uitstekende geleerdheid, lieftaligen omgang en beminnelijk karakter gekend hebben, zullen met ons den gevoeligen slag beweenen, welke daardoor aan de Utrechtsche Hoogeschool is toegebragt, waar hij in aller hart leefde en waar zoo menig welke tot zijnen vrolijken disch en tot zijne onderhoudende gesprekken was toegelaten, hem als vader eerde en beminde. Maar niet alleen voor de Utrechtsche Hoogeschool en de aldaar studerende jongelingschap, maar ook voor allen die prijs stellen op het beoefenen van vaderlandsche Geschied-, Letter- en Dichtkunde, zal deze slag hoogst gevoelig en onvergetelijk zijn.

— Op den 23sten December jl., zijn alhier in het Heeren Logement ter publieke veiling geweest, de navolgende, in de kolonie Suriname gelegene Plantagien: de Koffijplantagie *Leliendaal f* 108,000. De Koffijplantagie *Vlugt en Trouw f* 65,000. — De Katoenplantagie *Fackers-Hoop f* 56,000 en de Katoenplantagie *Crommelingsgift f* 35,000. Doch zijn alle opgehouden.

— Uit Vlissingen meldt men het volgende voorval: Eene Belgische visscherschuit, door den hevigen wind in onze haven komende vlugten, had, waarschijnlijk in de verwarring waarin zij zich door de zucht om zich te redden bevond, de *fameuse vlag van Leopold* vergeten te strijken; het werd hier echter dadelijk en nadrukkelijk opgemerkt, en (ziedaar de gehechtheid aan de heilige kleuren van *van der Noot!*) de Belgische visscher scheurde met eigen handen dadelijk zijne vlag aan stukken, en wierp de fragmenten van zijn dundoek in de Schelde; wij gelooven dat de man overtuigd is, dat *zulk eene vlag* op *dien stroom*, noch *voegzaam*, noch *duldelijk* is."

Extracten uit de Fransche Dagbladen van den 24 Januarij.

— Nopens de aftreding van het ministerie Zea drukt zich het *Journal des Debats* volgenderwijze uit:

Deze aftreding is de eenvoudige ontwikkeling eener daadzaak, waarvan de gevolgen sedert eenigen tijd zonder moeite vooruitgezien konden worden; zij is de steeds toenemende staat van afzondering van eenen Minister, die geloofde dat zijn goede wil toereikende was om de botsing der partijen te weerstaan, en om hare hartstogten en belangen te bemeesteren, zij is misschien ook het gevolg van eenige staatkundige misslagen, welke wij, wegens den afstand, niet dan onvolkomen konden beoordeelen. De val van het ministerie van Zea sluit het eerste bedrijf van het Spaansche regentschap.

Wij zullen spoedig de eerste handelingen van het nieuwe ministerie leeren kennen en zullen dan den invloed kunnen beoordeelen, dien deze ministerieele revolutie op het lot des lands uitoefenen zal. Het ware eene zwakheid geweest, den Heer Zea als zoenoffer aan de partijen toe te werpen, om alleen zijnen naam te veranderen; en wij twijfelen zelfs of de Heer Martinez de la Rosa, met de bekende openheid van zijn karakter, zich hiertoe zoude hebben laten overhalen. Zijne vorige bedrijven doen hem geschikter zijn tot het vestigen van een stelsel dan zijn voorganger. Wij schorsen deswege ons oordeel. Maar daarvan zijn wij reeds zeker, dat, wel verre van de banden van vriendschap te verzwakken, welk Spanje met Frankrijk vereenigen, zulks dee is een stap te meer in de sfeer en in de beweging van ons verbond is.

— De *National* onderzoekt hoedanig het stelsel van het nieuwe Ministerie zal zijn; in dit dagblad leest men:

Het is minder moeijelijk te voorzien wat dat ministerie niet zal zijn. De Cortes bijeenroepen, hun eene Constitutie afvragen, en, tot dat Cortes zullen bijeengeroepen zijn, intusschen de vrijheid der drukpers toe te laten ziedaar maatregelen, welke zoo dringend gevorderd worden door elke administratie, uitgezonderd die van Zea, dat wij dezelve in hun geheel beschouwen als een stelsel uitmakende. Het is hier moeijelijk voor Ministers, hoedanig die ook zijn mogen, te beraadslagen; het is de kracht der gebeurtenissen, welke handelt en beslist; zij heeft deze of gene mannen niet meer noodig om volbragt te worden; men legge haar slechts geene hinderpalen in den weg.

— De *Constitutionnel* gelooft, even als het *Journal du Commerce*, dat de nieuwe Minister van Financien in Spanje, de Heer Arnao is. Men weet nog niet, zegt dit dagblad, of de Heer Burgos nog het ministerie del Fomento behoudt. Naar zijnen vertrouwelijken omgang met Zea, komt ons zulks niet zeer waarschijnlijk voor.

De *National* gelooft, dat de minister van Financien is de Heer Arnalde, Oud-Ambtenaar der thesaurie, bekend met financiele zaken, een groot vijand van geldleeningen buiten's lands, maar onbekend als staatsman. Hij bekleedt het ministerie van financien slechts *ad interim*, en tot dat men eenen man zal gevonden hebben, bekwaam en genegen om den ontzaggelijken last op zich te nemen van den financielen chaos van Spanje te willen ontwikkelen en door stoute maatregelen de dreigende bankbreuk te voorkomen.

De Heer Martinez de la Rose, die in het Spaansche Ministerie den Heer Zea vervangt, is te Grenada uit een adelijk en rijk geslacht geboren; zijne baan in

de wereld begon hij met het leergestoelte in de Fraaije Letteren en Wijsbegeerte. Zijn leven, even als zulks bij alle Staatsmannen in het Schiereiland het geval is, was zeer onstuimig. Ten jare 1808 schaarde de Heer Martinez zich onder de verdedigers der onafhankelijkheid van Kastilië, en gaf aan een dagblad in het licht, waarin Napoleon, niet ontzien werd. Hij was genoodzaakt in Cadix eene wijkplaats te zoeken, en begaf zich kort daarop naar Engeland. Later tot Gedeputeerde der Cortes benoemd, had hij in die vergadering zitting tijdens het aannemen der constitutie van 1812. Van toen af aan was Cadix het toevlugtsoord der Spaansche nationaliteit. In 1814 werd de Heer Martinez op Ferdinand's bevelen gevat, en op de galeijen van Ceuta (in Afrika) geketend.

De revolutie van 1820 gaf den Heer Martinez zijne vrijheid weder; weldra werd hij andermaal tot Gedeputeerde der Cortes gekozen, van welke vergadering hij nu Voorzitter en een der voornaamste redenaars werd. In die vergadering verklaarde hij ten allen tijde zich tegen de strenge en soms geweldige maatregelen, die door de *Communeros* werden voorgesteld. Na de verkiezingen van 1822, waardoor welhaast Riego aan het Voorzitterschap kwam, werd de Heer Martinez hoofd van den Ministerraad, welks zamenstelling hem door Ferdinand, die zich thans als gebonden beschouwde, werd overgelaten. De Heer Martinez verliet het Ministerie na de gebeurtenissen van den 7den Junij, dat is te zeggen na den op het Prado door de Koninklijke garde tegen de linietroepen en de milicie gerigten aanval.

Ten jare 1823 kwam hij te Parijs; hij bragt tien jaren in die hoofdstad door, gedurende welken tijd hij de letteren, de wetenschappen en de kunsten beoefende; reeds in zijne jeugd, had hij als dramatisch Schrijver roem verworven. Men verhaalt van hem verscheidene schoone trekken, inzonderheid dat hij zijne goederen deelde met zijnen broeder, niettegenstaande de wet hem magtigde om zich, krachtens regt van eerstgeboorte, het geheel vermogen toe te eigenen. De Heer Martinez is 48 jaren oud, dus in den kracht zijner leeftijd. Zijne politieke meening kan volledig worden uitgedrukt, wanneer men hem vergelijkt met den Franschen gedeputeerde die, eens, tot Lodewijk Philips zeide: »Sire, wij zijn allen van het *juste-milieu*. Het komt er slechts op aan, zich een weinig meer naar de linkerzijde te plaatsen."

Uit BERLIJN, dd. 19 Januarij meldt men: Alle gesprekken hebben tot onderwerp de ministeriële bijeenkomsten te Weenen. Tot heden schijnt men zich alleen met voorafgaande werkzaamheden te hebben bezig gehouden. Nogtans meldt men ons uit eene goede bron, dat de orde, waarin de zaken behandeld zullen worden, is als volgt: Vooreerst de Algemeene bepalingen, waardoor de verhouding der constitutionnele staten vastgesteld, en beslist zal worden, in hoe verre de organieke instellingen eens lands zich tegenover de Bonds-akte mogen stellen. Dit schijnt het hoofdpunt te zijn, weshalve het kongres bijeen geroepen is. De overige bepalingen zullen slechts inwilligingen in geringere zaken zijn. Vervolgens zal de vrijheid der drukpers, inzonderheid met betrekking tot de dagbladen, worden behandeld. Nadat deze gewigtige onderwerpen zullen beslist zijn, zal men tot die aangelegenheden overgaan, welke den materielen toestand des lands kunnen verbeteren, en waarvan reeds iets vroeger door ons gezegd is geworden.

Naar men berekent zal het Kongres drie maanden bijeen zijn. De Hr. Ancillon is thans volkomen hersteld en zal insgelijks naar Weenen vertrekken; de Graaf von Alvensleben is hem toegevoegd om hem in zijne werkzaamheden behulpzaam te zijn.

Men zegt dat sedert de jongste reis van onzen Kroonprins hij zich bepaalder dan immer voor het bevorderen der konstitutionnele instellingen uitlaat. Ook twijfelt men niet of deze gevoelens van den erfgenaam van den Pruissischen troon zullen eenen wezenlijken invloed op den gang der beraadslagingen te Weenen uitoefenen.

— Uit Frankfort berigt men dat de Porte, die zich vóór den laatsten russischen oorlog omtrent de volkstelling slechts verliet op oude registers of opgaven van bey's en pacha's, is sedert naauwgezet op dit punt geworden en heeft zich van de plaatselijke overheden statistieke opgaven laten doen, die de volgende uitkomst opgeleverd hebben: Osmanli's van turksche afkomst en spraak, gezamenlijke Moslim's, 730,000, gezamenlijke Grieken 1,183,000. Albanezen, waaronder een derde Christenen, 1,600,000, slaven 6,000,000, Wallachyers, die de grieksche godsdienst belijden, 600,000, Armeniërs 100,000, Joden 250,000, Franken 50,000 en Heidenen 200,000, te zamen 10 millioen 660 duizend. Van dezen maakt de muzelmansche bevolking een derde deel uit; daarenboven zijn in Moldavie en Wallachye een en een half millioen zielen, zoo dat de bevolking van Europeesch Turkije iets over de 12 millioen zielen bedraagt.

MENGELINGEN.

PORTRET VAN TALLEYRAND.

Deze Nestor-Odysseus onder de Europesche diplomaten, stamt van eene Grafelijke Souvereine familie, een der oudste geslachten van Frankrijk, af. Hij was de oudste van drie broeders, doch wijl hij van zijne kindschheid af kreupel ging, moest hij, als ongeschikt geacht om in de groote wereld op te treden, het regt van eerstgeboorte aan zijnen jongeren broeder overlaten, en werd tot den geestelijken stand bestemd, ofschoon hij geene enkele der eigenschappen bezat, die hem dezen stand dragelijk konden maken.

Als een door de natuur zelve stiefmoederlijk behandeld en tot niets bruikbaar schepsel door zijne ouders veracht, zoo dat hij zelfs met hen niet onder hetzelfde dak mogt slapen, werd hij van zijne vroegste jeugd af aan stilzwijgende en in zich zelven besloten. In het seminarium had hij nog slechts weinige vrienden, en werd hij, wegens zijne ligtgeraaktheid en geveinsdheid, die hem ongezellig maakten, voor trotsch gehouden. Geestelijke gevoelens en meeningen verwierf hij zich niet meer dan de Kardinaal Rez en zoo vele anderen; zelfs overschreed hij de wijder uitgezette palen van toegevendheid en oogluiking, die aan de jeugd en eene edele geboorte werden verleend, en zijn gedrag was alles behalve dat van eene geestelijke. Wat echter ook zijne leefwijze mogt zijn, wist hij zich van den schijn te hoeden, en niemand verstond beter dan hij ter regter tijd te zwijgen of te spreken. Van daar, dat hij in de kerkelijke bedieningen zich wist op te voeren tot Bisschop van Autun, om van zijne politieke eer-onderscheidingen niet te gewagen. Aanvankelijk was hij in zijn gedrag steeds koel en sprak hij weinig, doch hoorde daarom met des te grooter opmerkzaamheid toe. In gezelschap hield hij zich altijd op eenen afstand, en daalde nimmer af tot vertrouwelijkheid. De Engelschen stonden verbaasd van in hem noch de Fransche levendigheid en vrolijkheid, noch de vertrouwelijkheid en onvoorzigtigheid dier natie weder te vinden.

Zijne deftig afgemeten manieren, ijskoude wellevendheid en een voorkomen van steeds voortdurende opmerking vormden rondom zijn diplomatisch karakter een ondoordringbaar schild. Nimmer overijlt hij zich in het spreken, kiest veeleer zijne woorden zeer zorgvuldig, en, op eene gelukkige wijze Fontenelle nabootsende, laat hij, op de droogste manier van de wereld, de fijnste geestigheid spelen. Onder zijne vertrouwde vrienden geeft hij echter zich aan een verstandelijk Epicurismus over, en is hij alsdan onderhoudend om zelfs door anderen onderhouden te worden. Talleyrand's manier om eene geschiedenis of anekdote te vertellen is bijzonder welgevallig, zoo als hij trouwens dan ook voor een toonbeeld van goeden smaak wordt gehouden.

Zijne eenigzins matte gelaatstrekken verraden iets vrouwelijks of verwijfds, waartegen echter zijne diepe mannelijke stem een sterk kontrast oplevert. Traag en voor grootheid en pracht geboren, had hij zich gedurende zijne ballingschap echter aan ontberingen gewend, en deelde met zijne vrienden gulhartig alles wat hem van den verkoop zijner kostbare boekverzameling was overgebleven. In den laatsten tijd werd hij wederom in werkzaamheid gesteld om aan Engeland de voordeelen te toonen, welke het hebben zoude indien Frankrijk eenen constitutionnelen Koning bekwam en om eene innige vereeniging tot stand te brengen tusschen twee kabinetten en volken, die tot dus verre de hardnekkigste wederpartijen waren geweest. Dit moeijelijke vraagstuk werd ook door zijne staatslistige scherpzinnigheid volvoerd, niettegenstaande zich tegen deszelfs voltrekking groote en vele zwarigheden verhieven. Van hoe vele Heeren is hij niet reeds na de dienaar geweest! Maar ten allen tijde was hij verstandig genoeg om nog juist van pas de zeilen te brengen, en te regt wordt hij voor eenen wezenlijk politiek barometer, of voor het orakel der Regeringen gehouden.

De Talleyrand is met de volgende vreemde Ridder-orden beschonken geworden. Hij is Grootkruis der H. Stefaans-orde van Bohemen, van de Olijphants-orde van Denemarken, van het Gulden Vlies van Spanje, van de Orde der Zon van Persie, van de Orde van den Pruissischen Adelaar, van de Orde der Saksische Kroon, van de Orde van den H. Joseph van Toscane, enz., enz. Waarbij het opmerkelijk voorkomt dat hij met geene hoegenaamde Orde van wege Rusland is gedecoreerd geworden.

BLANCE OF HET LANDMEISJE UIT PROVENCE.

De Pyreneesche vrede, welke het huwelijk van Lodewijk den XIV, toen 22 jaren oud zijnde, met de Infante van Spanje, Maria Theresia, dochter van Philippus den IV, ten gevolge had, was gesloten. Deze eens verbijlde de twee volken. De Koning van Spanje wilde dan ook zelf, zijne beminde dochter in de armen van haren echtgenoot leiden, en het *Ile des Faisans*, in de nabijheid van *Saint Jean de Luz*, werd tot deze bijeenkomst bestemd.

Lodewijk had zich met de Koningin-moeder en zijnen geheelen hofstoet naar de hoofdplaats van Provence (Aix) begeven; weldra was hij verzadigd van de eerbewijzen, welke men hem opdrong en hij gevoelde spoedig de verveling van de hof-etiquette en van het ophouden zijner Koninklijke waardigheid, welke hem aan zoo vele beuzelachtige pligtplegingen onderwierp; daarenboven gewoon aan ligchaamsbewegingen, deed hij, op zekeren avond, aan den Graaf de Villeroi, zijnen Kapitein der garden en zijnen vriend, den voorslag, om den volgenden morgen, met het aanbreken van den dag het paleis in stilte te verlaten, ten einde met Medor, zijnen getrouwen hond, die hem nimmer verliet, te gaan jagen. De page van dienst zoude alléén de jagers vergezellen, verkleed, even als zij. Dit voornemen werd stiptelijk ten uitvoer gebragt.

Zie daar dan de twee vrienden en de page, in het eenvoudig gewaad van lakkeijen, nog vóór het opgaan der zon, de poort van Aix uitwandelende en de heerlijke boorden van de Louines volgende, welke de vruchtbare vlakten van Gardane doorslingeren. Medor verzuimde geenen aanslag, en onze geoefende jagers schoten eene menigte kwartels, ortolanen (soort

van vinken en watersnippen, die door den page in zijne weitasch werden geborgen.

Het was omstreeks het einde van Mei 1660; de stralen der zon brandden op dien tijd in Provence zeer sterk: het genoegen van de jagt deed echter den Monarch en zijnen vriend niet opmerken dat het zweet hunne aangezigten bedekte en zij te voet, in hun eenvoudig gewaad het Paleis van den Gouverneur moesten bewonen, hetwelk zeer ver in de stad gelegen was. Hadden zij slechts de voorzorg gebruikt om zich op eenigen afstand door een rijtuig of door handpaarden te laten volgen, zoo waren zij minder blootgesteld geweest aan de zware vermoeijenis die hen wachtte, of aan den honger, welke zich weldra deed gevoelen. Een felle dorst deed hen versmachten, niets was er in de nabijheid om hen te laven dan het drabbige water van de Louines, langs welker boorden zij kruisten. De zon steeg met elk uur hooger en vergrootte alzoo den nood der jagers. Lodewijk was geheel buiten adem: bleef staan onder het lommer der citroenboomen en bekende geheel afgemat te zijn. Een magtig Vorst stervende van honger en dorst, zou in onze dagen, ongetwijfeld een zeer belangrijk schouwspel voor den zedekundigen opmerker zijn geweest, doch bij zijne twee jagtgenooten verwekte het geen ander verlangen, dan dat van zijn lijden te verzachten. De Graaf de Villeroi en de page, in de nabijheid een gehucht bespeurende, begaven zich in allerijl derwaarts, ten einde eenige ververschingen te bekomen. De Vorst bleef dus alleen op het gras gezeten met zijnen hond, die hem de hand likte, en terwijl hij zijne roode tong liet hangen, hem scheen te zeggen: »ook ik sterf van dorst." »Arm dier," zeide de Koning, hem streelende, »ik heb u niets aan te bieden....: indien ik slechts eenige rijpe vruchten in die boomen kon ontdekken, maar daarvoor is het saisoen nog niet genoeg gevorderd.... Genoeg! men moet zich onderwerpen en lijden met geduld..."

Naauwelijks had hij deze woorden gesproken, of hij zag eenen zeer schoonen oranje-appel voor zijne voeten vallen. Hij beschouwde dit als een bloot toeval, nam den appel op, deed de schil er af en bragt de verkwikkende vrucht aan zijne smachtende lippen. Een tweede oranje-appel werd over de haag geworpen en rolde langs hem henen. Verrast, verwonderd, stond hij op, om te zien van waar die goede geest kwam, en ontdekte tusschen eenige bloeijende citroen-struiken, de gestalte van een jong landmeisje, met een frissche, doch van de zon verbrandde kleur, met groote blaauwe oogen, lang gitzwart haar, dat krullend van onder haren, op één oor zittende, stroojen hoed, over hare schouders golfde; op haar gelaat was het genoegen te lezen, dat haar deze aangename verrassing van den jeugdigen jager verschafte.

»O! wie zijt gij, lief schepseltje?" zeide Lodewijk XIV, terwijl hij haar wenkte om nader bij te komen.... »Ik woon te Mereuil, een dorp niet ver van hier," zeide het meisje uit Provence: »ik was bezig met de citroenboompjes op te binden, toen ik u hoorde klagen! En zoude ik u zien lijden, terwijl ik in overvloed heb om u te helpen, dat zou wel de eerste reis zijn, dat Blance ongevoelig voor de stem van een lijdend wezen was; maar gij, wie zijt gij, jonge jager? O wat is hij hubsch, o hoe wensch ik mij geluk, dat ik tot zijne hulp gekomen ben."

Zoo sprekende kwam Blanche met eene onschuldige vertrouwelijkheid, maar met eenen lieftalligen blos op het aangezigt naast den vreemdeling zitten. Eerst gaf zij hem te drinken uit eenen kalebast, welken zij om haren hals droeg, waarna zij, met de eerste hartelijkheid den armen jager een stuk roggenbrood met wat gedroogde vruchten uit haren broodkorf aanbood. De Koning at en dronk zonder pligtplegingen te maken, met de oogen vol van verlangen en erkentelijkheid op het meisje gevestigd. »Ik zou, zeide zij met eenen naïven glimlach, u wel dit stuk koek van tarwebloem geven hetwelk ik van mijne moeder heb gekregen, maar ik heb ongelukkig er al van gebeten... »Het zal er des te beter om smaken," zeide de Koning, het stuk koek met vervoering aan zijnen mond brengende, terwijl Blance hem steeds met meer blijdschap en genoegen aanzag, telkens bij zich zelve herhalende, wat is hij mooi.

Weldra werd het gesprek levendiger, het meisje vertelde den jager, dat zij de eenigste dochter was van eenen arbeider die voor twee jaren was gestorven, dat zij alzoo door haren arbeid hare oude zwakke moeder moest verzorgen en vertroosten. De Koning van zijnen kant, gaf zich uit voor eenen lakkei, die Z. M. in Provence vergezelde, waarop dadelijk duizend vragen van Blance, aangaande den Vorst, volgden; .... »men zegt, dat hij de mooiste man van zijn Koningrijk is." — voegde zij er bij, den gewaanden lakkei aanziende. »Is hij dan nog mooijer man dan gij zijt? zoo ja, dan moet hij het hoofd van menige hofdame op hol brengen...." Deze vleijerij, uit zulk eenen ongekunstelden en veel beteekenenden mond, maakte op den Vorst eenen zoo levendigen indruk, dat hij, het meisje in de armen vattende, haar eenen kus op het voorhoofd gaf, hetwelk zij ongestoord toeliet. Daarop drukte hij nog twee kussen op hare roode kaken en het meisje bleef even onbewegelijk. Eindelijk wilde hij zijnen mond op den haren brengen... »Het is genoeg," zeide plotseling Blanche, op eenen fieren, doch minzamen toon, en hare handen over haren boezem kruisende, voegde zij, met den vinger op haar voorhoofd wijzende, er bij: »Gij kunt mij dáár zoenen, dit wil ik u niet weigeren, maar het overige is aan Cypriaan beloofd en behoort mij niet meer"... »Wie is die Cypriaan?"... »de handigste olijfplanter van de boorden der Louïnes: niet zoo mooi als gij, doch het verschilt echter niet veel; in een woord, hij is sedert drie weken mijn bruidegom en binnen acht dagen is hij mijn echtgenoot...."

»Hoe herverte Lodewijk XIV, gij zoudt een eenvoudigen landman trouwen! neen, neen, dat zal ik niet dulden; ik wil, ik verlang dat gij een beter lot zult hebben. »Gij wilt! gij wilt! ei... ei.... de Koning zegt: Wij willen." Wel nu, hernam Lodewijk met eenen glimlach, wij willen, wij verlangen dat gij, zoo lief en bevallig, niet in het dorp zult blijven.... en zoo gij wilt zal ik u eene plaats in de linnenkamers van den Koning bezorgen en een gelukkig lot verzekeren.... En Cypriaan? Cypriaan! Cypriaan! ... dien zullen wij in het park, in de tuinen te Versailles bezigheid verschaffen.... En mijne goede moeder?... Zij zal u vergezellen.... Gij vergeet dan dat zij ziekelijk is? Haar van hare olijven te verwijderen, zou hetzelfde zijn als haar den dood aan te doen. Ik zelf zou de kracht niet hebben om het oord te verlaten, waar ik het eerste levenslicht aanschouwde, en ik stel mijne oranjeboomen, eenen vriendelijken lach mijner moeder, eenen enkelen blik van Cypriaan ver boven alles wat gij mij aan het Hof van den Koning van Frankrijk kunt geven."

Lodewijk de XIVde, ingenomen met het beminnelijk landmeisje, nam alle middelen van verleiding te baat, maar hij konde het standvastige en deugdzame hart niet tot wankelen brengen. Op elk nieuw aanbod, dat hij deed, antwoordde het meisje steeds met de woorden: en mijne oude moeder? en Cypriaan en mijne schoone citroenboomen? en mijne dagelijksche bezigheden, de gewoonten mijner kindsche jaren.... Neen, neen, ik zal sterven waar ik het levenslicht heb ontvangen. Ook weet ik dat de bloem verlept als men haar verplant: neen, ik wil voor Cypriaan mijne deugd, mijne vreugd, mijne oranjeboompjes, mijne liefde en het weinige wat ik overigens bezit bewaren en behouden.

Op dit oogenblik bragt de Graaf de Villeroi, gevolgd van den page, aan den Koning eenige ververschingen, doch deze, op Blanche wijzende, wier etensmandje hij had geledigd, zeide, dat hij de genoten gastvrijheid niet waardig zoude zijn, indien hij nog iets van een ander aannam. De Kapitein der Garde, bespeurende, dat Lodewijk verlangde onbekend te blijven, behandelde hem als zijn gelijke, als een' eenvoudigen lakkei, en het meisje uit Provence hierdoor nog meer dan ooit overtuigd, dat zij met lieden van het gevolg des Konings te doen had, gaf zich dan ook geheel aan de vrolijkheid van hare gelukkige inborst over.

Doch het was nagenoeg middag geworden; de drie jagers moesten naar de stad terug keeren, om, zoo zij voorgaven, de dienst bij den Koning te doen. Gij zijt toch wel gelukkig, zeide Blanche, van hem alle dagen geheel op uw gemak te kunnen zien. Men zegt dat hij zoo dapper, zoo minzaam is! Ik zonde, dunkt mij, mijne schoonste oranje appelen geven aan hem, die mij het geluk verschafte Lodewijk den XIVden van nabij te zien. Wel, daartoe verbind ik mij, zeide deze en zijn zakboekje uithalende, waaruit hij een blaadje scheurde, waarop hij twee woorden met potlood schreef, hetwelk hij aan Blanche gaf, voegde hij er bij, dat zij ten zes ure aan het paleis van den Gouverneur moest komen, en dat zij, dit bewijs vertoonende, zoodanig geplaatst zoude worden, dat zij den Koning geheel op haar gemak zoude kunnen zien. En ik mag Cypriaan immers ook mede brengen? Na ja antwoordde de Koning op eenen eenigzints spottigen toon.... maar bedriegt gij mij niet? Zal ik onzen knappen Koning, onzen magtigen Koning zien? Is dit zeker? Gij kunt u geheel op mij verlaten, hervatte hij, op eenen waardigen en ernstigen toon, nog nimmer heb ik mijn woord verbroken. O ja, gaf het meisje al lagchende ten antwoord, gij ziet er ook veel te opregt uit voor een bedrieger... dus tot van avond... tot van avond.

Blanche ging daarop naar het dorp alles wat er gebeurd was, welligt om de kusjes na, aan Cypriaan verhalen. Zij gaf hem vervolgens het briefje, dat zij zeide van den knappen lakkei te hebben gekregen en hetwelk slechts deze woorden bevatte: *Zij is het.* — Cypriaan hield het er voor, en bleef er bij, dat het twee vreemdelingen waren geweest, die met zijne bruid den spot hadden gedreven. Nu, zeide Blanche, dan ga ik alleen; hij die mij dat briefje gaf, had iets edels in zijn voorkomen, iets opregt in zijne woorden, en wijl hij mij toestond om mijn' bruidegom mede te brengen, kan ik zijne voornemens niet verdenken. Gij hebt gelijk, zeide Cypriaan, ik zal u vergezellen.

Onze jonge lieden, gedost in hunne beste kleederen, gingen alzoo gearmd langs de boorden van Louïnes, en kwamen lang vóór den bepaalden tijd aan de poort van Aix.

Eene groote menigte menschen vulde de straten, die naar het Hotel van den Gouverneur geleidden. Wij zullen niet tot den ingang kunnen doordringen [illegible] Cypriaan, terwijl hij wat hem in zijnen weg [illegible] of trachtte te ontwijken. — Foei, antwoordde Blanche, moeder zegt, met geduld en moed komt men alles te boven. Eindelijk na veel moeite kwamen zij tot bij den portier, aan wien Blanche het briefje vertoonde. — Plaats daar, riep deze, welke byzondere orders had ontvangen, geleid deze jonge lieden dadelijk bij den dienstdoenden Kapitein! Onmiddelijk bragt men Blanche en Cypriaan bij den Graaf de Villeroi, in welken het meisje, dadelijk één der zoogenaamde lakkeijen herkende. De Graaf nam haar bij de hand en geleidde haar door een aantal zalen, welke met de voornaamste ingezetenen van het land vervuld waren, en bragt haar tot bij Lodewijk den XIVden, aan wien zij, met eenen bevalligen en onschuldigen blik, doch met eerbiedige bedeesdheid te gemoet voerde: »ik had wel gelijk, toen u zeide, dat de Koning niet knapper konde zijn dan gij zijt." De Koning stelde haar vervolgens aan al de grooten en aan de dames die hem omgaven, voor, wenschte Cypriaan geluk dat hij eene bruid had, even teeder als getrouw en gelastte den Gouverneur om, in zijnen naam, bij de voltrekking van hun huwelijk tegenwoordig te zijn en hun een huwelijksgift van 40,000 francs uit te betalen.

Blanche en Cypriaan genoten het gelukkigste lot en vierden telkens den dag waarop de Koning van Frankrijk hen op nieuw aan elkander had verloofd: Lodewijk XIV ontving zijn leven lang van deze brave lieden, den 28 Mei van elk jaar, eene mand met de heerlijkste oranje appelen, die dan zijne tafel versierden en wier verwonderlijke geur hem tevens de Goddelijke dreven en de balsemlucht van Provence in het geheugen terug riepen. Hij verhaalde dan, met eene aangename herinnering, de grenzen, die Blanche zoo ongekunsteld aan de kussen van den lakkei had gesteld, hare stellige weigering om hem naar het hof te volgen, en, zijn hoofd ontblootende, dronk hij ter eere der jonge meisjes die even als Blanche de verleiding wisten weerstand te bieden, waarop hij dan liet volgen: *»de deugd, gesmukt met het eenvoudige veldviooltje, is even eerbiedwaardig als die, welke schittert met den glans van den Diadeem."*

(*La France Littéraire.*)

GEBOORTE, STERFGEVALLEN, ENZ.

BURGERLIJKE STAND. — In de gepasseerde week zijn ingeschreven, als:

GETROUWD: Jan Oudemast en Maria Henriette Jacoba Weijgandt.

BEVALLEN: Carolina van Louis Spanje, *zoon*. — Saratje van Duchesse van Meijer, *dochter*. — Jeannette van Marianna van Feric, *zoon*. Jacquelina Frederica Robles, huisvrouw van Daniel Jacob Loth, *zoon*. — Anna Elisabeth Heuland, huisvrouw van Nicolaas Gerrit Vlier, *dochter*. — Wilhelmina Elisabeth Sanches, huisvrouw van Marcus Adolph Thurkow, *dochter*.

OVERLEDEN: Louis Johan Boutelje, zoon van Saratje Christina Samson, oud 11 maanden. Thomas Wood, oud 66 jaren. — Hendricus Berckx, oud 42 jaren. — Elisabeth Celestina Swenne, oud 71 jaren.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 14den dezer, het Schip *Nickerie*, Kapt. J. CLELAND, van Rotterdam.

Den 20sten, het Schip *Gebroeders*, Kapt. P. C. SORGDRAGER van Amsterdam.

Den 23sten, de Zweedsche Sloep *Harrit*, Kapt. A. BLIJDEN, van St. Eustatius.

UITGEKLAARD.

Den 22sten, het Schip *Piet Hein*, Kapt. WM. TURNBULL, naar Rotterdam, lading: 331 vaten Suiker en 278 balen schoone Katoen.

SCHEPEN IN LADING.

Naar Amsterdam:

Het gekoperd Fregatschip Harmonie, Kapt. Dirk Spreeuw. — Adres bij J. F. Favereij. — Sluit 5 April.

Het gekoperd Tweedeks Hoekerschip Wilhelmina, Kapt. J. N. Klint. — Adres bij Gebr. Reijns. — Sluit 15 April.

Het gekoperd Barkschip Sophia Cecilia, Kapt. Bardik Friedrich Ipsen. — Adres bij Gebr. Reijns. Sluit 15 April.

Het gekoperd Kofschip de Vrouw Catharina, Kapt. F. Lange. — Adres bij Gebr. Reijns. — Sluit 15 April.

Het gekoperd Tweedeks Hoekerschip de Nederlander, Kapt. Cornelis Hofker. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Kofschip de Gebroeders, Kapt. P. C. Sorgdrager. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gezinkt Schooner Kofschip Sara Anna Cornelia, Kapt. H. K. Dukhuis. — Adres bij Legsner & Scheffer.

Naar Rotterdam:

Het gekoperd Bargatijnschip Guyana, Kapt. F. Popken. — Biedt deszelfs Bodem aan ter inlading van Koffij en Katoen. — Adres bij van West & de Hart. — Sluit medio Mei.

Naar Gloucester:

De N. A. Brik Restitution, Kapt. R. Stamwood. — Adres bij M. A. Keijser.

Naar Boston:

De N. A. Brik Fox, Kapt. C. Saunders. — Adres bij J. M. Samson.

Edictale Citatie.

(14730) Uit krachte van acte eerste default met admissie tot eene tweede daging, in dato *Veertien* Maart *Achttien Honderd Vier en Dertig*, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, aan SAMUEL ABRAHAM WITTERING en HENDRIK KAMERLING, in qualiteit als *Executeuren* van den Boedel wijlen JOHN HEWITT, blijkens Testamentaire dispositie door denzelven in dato *Vier en Twintig* Maart *Achttien Honderd Drie en Dertig*, in besloten form gepasseerd, en den *Zes en Twintigsten* daaraan volgende morte geconfirmeerd, impetranten om appointement van Edictale Citatie en Eischer ter eenre.

Zoo worden door mij Exploicteur bij gemeld geregtshof, voor de tweede maal bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen, alle, zoo *bekende* als *onbekende* Binnenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen voornoemde JOHN HEWITT; alsmede allen en een iegelijk binnen 's lands, die, uit welken hoofde ook, zouden vermeenen op dien Boedel eenige actie of pretentie te hebben, geimpetreerden en gedaagden ter andere zijde.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van gemelde Geregtshof te *Suriname*, welke gehouden zal worden op den *Elfden* April *Achttien Honderd Vier en Dertig*, 's morgens *acht* uren; ten einde aldaar de Impetranten *qq.* te zien dienen van acte eerste default en tweede daging, bij Edicte *ad valvas curiæ*, en wijders met den Impetranten *qq.* voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd als naar stijle, aan *Paramaribo*, den *Twee en Twintigsten* Maart *Achttien Honderd Vier en Dertig*.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

ADVERTENTIEN.

(14746) *TRANSPORTEN.*

Den 17den Maart 1834. P. H. ARONS, aan J. WILLIAMS (en Boedel), van het Huis en Erf, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, La. D. No. 410.

Idem. Exploicteur bij het Geregtshof, aan O. G. PICHOT *qq.* FAESCH & Co., voor diverse Geldschieters, van de Plantaadje *Montresor*, gelegen aan de rivier *Commewijne*, aangekomen hebbenden den Boedel wijlen W. J. KLINT.

Den 19den, BENJAMIN A COHEN, aan J. E. VELS, van het Huis en Erf, aan de *Joden Breedestraat*, La. D. No. 14a, tusschen het Huis en Erf, La. D. No. 14 en het Erf en Gebouwen, La. D. No. 15.

Idem. Denzelven, aan C. SCHEEN, gebore VERSCHUUR, voor de minderjarige ANTON HENDRIK WILLEM VERSCHUUR, van *een derde* gedeelte van het tweeverdiepings Huis en Achtergebouwen, staande op het vererfpacht Erf, aan de *Wagenwegstraat*, bekend onder La. C. No. 69, volgens daarvan geformeerde Kaart.

Paramaribo, den 22 *Maart* 1834.

WENTHOLT,
Adj. Griffier.

(14759) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 28sten Maart 1834, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Twee derde gedeelte in het *HUIS* en *ERF*, aan de *Keizerstraat*, La. D. No. 152.

Het *ERF* en daaropstaande *GEBOUWEN*, aan de *Graven-* of *Soldatenstraat*, La. D. No. 67, aankomende CORNELIA SCHEPER en CONSTANTIA VERSCHUUR, de laatste voor zooveel des noods geadsisteerd met haren Echtgenoot J. SCHEEN, in kwaliteit als Erfgenamen in den Boedel wijlen MACHIEL ANTON WOLFF.

Het *HUIS* en *ERF*, op den hoek van de *Wageweg-* en *Rust en Vredestraten*, La. D. No. 96, aankomende JOHANNA PHILIPPINA SANDERS, geb. TOURO.

Paramaribo, den 22 *Maart* 1834.

(14739) Worden bij publieke Inschrijving aan den meestbiedenden (mits goedgekeurd wordende), te Koop aangeboden van de Plantagie *Beudslust*:

16 Balen SCHOONE KATOEN, en
2 » dito VUILE »

De Inschrijvings-billetten zullen tot Woensdag den 26sten dezer, des morgens *acht* uren, ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen, wanneer dezelven ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, zullen worden geopend.

De Katoen zal van Maandag den 24sten dezer, in 's Lands Waag ter bezigtiging liggen.

Paramaribo, den 19 *Maart* 1834.

WENTHOLT,
Sequester c. s.

Gebroeders VAN GELDER

hebben ontvangen met de laatst gearriveerde Schepen, en bieden te Koop aan:

Witte en zwarte Engelsche Hoeden met smalle en breede randen in onderscheidene soorten, naar de laatste smaak; Engelsche en Hollandsche Mans-, Jongens-, Kinderen Dames Schoenen; Negerhoeden; Duffels; Osnabrugsch Linnen; Bont; Salempoeris; Calicots, en alles wat verder tot het doen eener uitdeeling behoord; — Suikerlepels; Schuimers; Zeeften; Schoppen; Houweelen: geelhechte en dul Houwers; kraan en kras Zagen; Axen, primo kwaliteit; Bristol Suikerkalk, en verdere Plantaadje benoodigdheden; — een assortiment taaije-, brosse-, duiker-, vertinde-, onvertinde- en koperen Spijkers; blikke trommels in nesten; Tringieters; patent en ordinaire Lantaarns en andere Blikwaren; bronze en pleeten Kandelaars met Stolpen; Schoteldekkers; zilveren Broodmandjes bladen en Banketrommeltjes.

Een compleet assortiment Engelsche Gereedschappen voor Timmerlieden; Metselaars en Schrijnwerkers.

Chacots; Foudraal dito: Granaten; Sjerpen; Dragon; Troedels; zilveren en gouden Gallen; bal- en model Degens.

Gewascht en graauw Leder; Vloeiboeken; Engelsche en Hollandsche Visschersgaren; Vloer Carpetten; geschilderd Zeildoek; enkelde en dubbelde loops Jagtgeweeren; Pistolen; Verrekijkers; koperen Bollen en Bedschroeven en andere soorten van Koperwaren; porceleine Bouilon en Pronk Koppen; Thee Serviezen; Ombredoozen, en meer andere Goederen. (15251)

(15212) Aangebragt per de Schepen *Sara Anna Cornelia* en *de Gebroeders*, en te bekomen bij D. J. LOTH:

Patent en Zoete Olie; rook- en pruim Tabak; Sigaren; Snuif; Banket en Bitter Koekjes; Boter; Zoetemelksche en Leidsche Kazen; Likeuren in soorten; Jenever en Conjac Brandewijn; Vilte Hoeden; Schoenen; Laarzen, en diverse andere Goederen.

(14863) De ondergeteekende heeft bij behoorlijke *Procuratie*, tot hare generale Gemagtigde aangesteld, de Heer M. ABRAHAMS.

Paramaribo, den 19 *Maart* 1834.

CHRISTINA ZOMERMAN.

(15252) FERDo. CORDUA vertrekt.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.